

μεσοι εις τοις φορεϊς τῶν ἀσθενηῶν.

Ἐπομένως τὰ τοιμημάτα τῶν ἐντόμων καὶ τὰ παρόμοια δὲν πρέπει νὰ μᾶς κρατῶσι ἀδιαφόρους.

Ἄς ἐξετάσωμεν νῦν τὰς ἰδιότητες τῶν ἐχθρῶν μας διὰ νὰ σχηματισώμεν πῶς ὁ πόλεμος διεξάγεται εἰς τὸ ἐσωτερικόν μας.

Ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐδηλώθη τὸ κύριον τῆς δυνάμεως τῶν βακτηριδίων ἔγκειται ἐν τῷ πλήθει, ἐν τῷ ὀπίῳ μᾶς προσβάλλουσι.

Ἡ ἰκανότης τῶν, ὅπως πολλαπλασιάζονται εἶναι τεραστία. Ἐπὶ συνθήκας εὐνοϊκὰς διαιρεῖται ἐντὸς ἐνὸς λεπτοῦ ἐν σπέρμα εἰς δύο μέρη τὰ ὅποια ἀποτελοῦσι δύο ἑκατομμύρια καὶ ἀνεξαρτήτους ὄργανισμοὺς.

Ταῦτα διαιροῦνται πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ χρονικῷ διαστήματι οὕτως ὥστε μετὰ πέντε ὥρας ἐξ ἐνὸς βακτηριδίου θὰ ἔχουν γεννηθῆ 1024 νέα σπέρματα. Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν βακτηριδίων ἰσχύουσι φυσικὰ δι' ἀπολύτως εὐνοϊκοὺς ὄρους διαβίωσης πλὴν ὅμως οὗτοι δὲν ἠφίστανται γενικῶς οὔτε ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ

οὔτε ἐν τῷ σώματι τῶν λοιπῶν ζῶων, καθότι τοῦτο ἀμύνεται κατ' αὐτῶν καὶ λαμβάνει καὶ διάφορα ἄλλα ἀντιδραστικὰ μέσα. Πάντως γνωρίζομεν κλινικὰς περιπτώσεις φυματιώσεως εἰς τὰς ὁποίας ὅλως αἰφνιδίως ἐμφανίζεται εἰς τόσον μέγας ἀριθμὸς τῶν βακίλλων τῆς φυματιώσεως, ὥστε ὁ ἀσθενὴς νὰ ἀποθνήσκῃ ἐντὸς ὀλίγου. Μία ἄλλη ἰδιότης τῶν βακτηριδίων ἐπιτυγχάνει ὥστε ταῦτα καὶ ἐπὶ μὴ εὐνοϊκῶν ὄρων διαβίωσης νὰ διατηροῦνται λαμβάνοντα μονίμους μορφάς. Τὰ σπόρια ταῦτα ἔχουσι μίαν ἐκπλακτικὴν δύναμιν ἀντιστάσεως. Τυπικὸν παράδειγμα εἶναι τὰ σπόρια τοῦ βακίλλου τῆς σπληνός. Ταῦτα δύνανται νὰ διαμένωσι εἰς δλοκλήρους δεκαετίας εἰς μέρη ἀπολύτως ξηρὰ καὶ ἀναπτόσονται ἀμέσως ὑπὸ εὐνοϊκωτέρας συνθήκας. Ἐβρασαν ἄλλοτε τοιαῦτα σπόρια εἰς διάλυσιν φονικοῦ ὀξέος ἐπὶ ὥρας δλοκλήρους καὶ ὅμως δὲν κατάρθωσαν νὰ τὰ φονεύσωσι.

("Ἐπειτα συνέχεια)

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

Ἡ ΡΑΒΔΟΣ ΜΟΥ

ΥΠΟ FRANK TROMP

Εἰς τὰ γενέθλιά μου τὴν ἔλαβον ὡς δῶρον. Ἦτο μία ωραία σταχτιά ῥάβδος, ἡ λαβὴ τῆς ἦτο κοίφισ, ἦτο δὲ διασκευασμένη κατὰ τρῶπον τοιοῦτον ὥστε νὰ χρησιμεύῃ ὡς σιγαροθήκη. Ἀπὸ αὐτὴν ὅμως δὲν εἶχον ἀνάγκην. Τὸ μόνον ποῦ ἔκαμνα ἦτο νὰ τὴν φέρω μαζὺ μου μεγαλοπρεπῶς. Ἔτσι ἔζων μὲ τὴν ῥάβδον μου πολλοὺς μῆνας ἡσυχα καὶ δὲν ὑποπευόμουν ποσῶς, πόσας βαρείας θλίψεις καὶ φροντίδας θὰ μοῦ ἐπροξένοι ὁ κακόπιστος αὐτὸς σύντροφός.

Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν, ἔφθασεν ἡ ὥρα ποῦ ἤρχισε νὰ παύσῃ ἓνα σπουδαῖον ῥόλον εἰς τὴν τύχην μου ποῦ μὲ ἠκολούθησε εἰς τὸ ταξίδι μου εἰς τὸ ἐξωτερικόν,

Ἡ ἀπαισία λαβὴ μὲ τὴν ωραίαν σιγαροθήκην ὑπῆρξεν ἡ ἀφορμὴ, γιὰτὶ δὲν γνωρίζω ποῖος διάβολος μοῦ ἐνέβαλεν τὴν ἰδέαν αὐτὴν ἠθέλησα νὰ περάσω μυστικὰ ἀπὸ τὰ σύνορα καὶ χωρὶς νὰ πληρώσω τελωνειακὰ μερικὸς πολυτίμους λίθους.

Καὶ πράγματι ἐχρησιμοποίησα τὴν κούπητην μου διὰ νὰ κρύψω ἐκεῖ θανάσια, δέκα καρῆτια τοῦ καλλιτέρου ἀδάμαντος.

Ἔξυπνο ; πῶς ;

Εἰς τὸν συνοριακὸν σταθμὸν ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἡ ἐπιθεώρησις.

Κατέβηκα καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ τραῖνο καὶ ἐπῆγα εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἐγίνετο ἡ τελωνειακὴ ἐπιθεώρησις. «Περιμεῖνατε» ἦτο ἡ κρατοῦσα

έξει λέξεις.

Τέλος ήλθε και ή ιδιική μου σειρά. Δέν είχε προφίλασει να στραφή προς έμέ ό έν στολή ύπάλληλος και έγώ άμέσως αφήνον άναιδώς την ήάβδον μου επί της τραπέζης του, ήνοιξα την μισράν μου βαλίτσαν. Μόλις έφριψε μιá ματιά μέσα, ενώ άλλοι συνωθούντο γύρω του διά να άποκτήσουν την άπελευθερωτικήν σαφραγίδα.

Βαθειά άναπνέων έκλεισα την βαλίτσαν μου αλλά..... τρώμος με κατέλαβε. Ό τελωνειακός ύπάλληλος εκράτει εις τās χείρας του την ήάβδον μου, εμφανίτο δέ να εξετάξη αυτήν έπισταμένως.

Τελεία καταστροφή! είπα μέσα μου, διότι ενώ εκράτει αυτήν άκόμη σφιχτά εις τās χείρας του ήρχισε να στρέφη τό βλέμμα του προς έμέ. Κρύος ιδρώς με περιέλουσε.

Και ήρώτησε, ενώ με εκούταζε πλέον με ύφος πολή άυστηρόν, σείων ταυτοχρόνως εις τās χείρας του την ήάβδον μου:

—Είναι δικό σας αυτό ;

Εις την άρχήν δέν εκατάλαβα τί με ήρώτησε και τόν εκούταζα σάν άφηρημένος.

—Δική σας είναι αυτή ή ήάβδος ; με ήρώτησε πάλιν.

—Έγώ, πώς ; ή ήάβδος μου ; όχι, όχι κύριε τελωνιακέ επιθεωρητά, αυτή ούδέποτε ύπήρξε ιδιική μου, άπήντησα ενώ τόν ίδιον χρόνον αί τρίχες της κεφαλής μου ήρχισαν να σηκώνονται σιγά, σιγά. Για άσκεφθήτε 10 καρτάι άδάμαντος προς 600 φιορίνια τό καρτάι.

Ένώ έσκεπτόμουν αυτό και περίμενα τελείως άτηλισμένος τό άποτέλεσμα, ό τελωνειακός ύπάλληλος είπεν εις ένα βοηθόν του:

—Αυτή ή ήάβδος να σταλή εις τό Γραφείον τών άπολεσθέντων ν πραγμάτων και παρέδωκε εις αυτόν την ήάβδον, την ήάβδον μου.

Εις τό άκουσμα αυτό έχασα τās αισθήσεις μου και έλιποθύμησα.

Όταν συνήλθον ήμουν εις την θέσιν μου εις τό τραίνο. Φιλεύσπλαχνοι συνταξειδιώται με είχαν μεταφέρει εκεί. Κρύος ιδρώς περιέλουε τό μέτωπόν μου. "Επειτα όμως έσκεφθήν Δέν είχα παρά να άποταρθώ εις τό γραφείον τών άπολεσθέντων πραγμάτων, εκεί δέν ήξευραν, ότι είχα άρνηθή την ιδιοκτησίαν της ήάβδου. Και ό ύπάλληλος δέν είχε άνακαλήψει ποσώς την κρύπτην. Και έγραψα. Ό κίνδυνος

είχε παρέλθει ως διεύθυνουν έδωκα την έν Βερολίνω κατοικίαν μου. Και ίκανοποιημένος έσεπετόμην διά την ευτυχήςσύμπτωσιν, πού δέν θά έχανα διά παντός τούς πολυτίμους λίθους μου.

Άπό τό Βερολίνον δέν έλαβα καμίαν απάντησιν του Γραφείου. Μετ' όλίγον επέστρεψα εκεί. Πλήρης άγωνίας και τρόμου λόγω της μακράς σιωπής έτηλεγράφησα την ίδίαν ήμέραν εις τό γραφείον τών άπολεσθέντων πραγμάτων.

Την επομένην έλαβον την απάντησιν ότι δέν έγνωρίζον τίποτε περι της έπιστολής μου, και ότι ή ήάβδος είχε παραδοθή προς δημόσιον πλειστηριασμόν εις τό Μόναχον, όπου και θά εξετάζετο μετά δύο ήμέρας.

Ενθός άμέσως εξήγησα άδειαν και έσπευσα εις Μόναχον. Έθεώρησα τόν έαυτόν μου ευτυχή διότι έφθασα εγκαίρως.

—Αυτή είναι ή ήάβδος μου, λέγω εις τόν άρμόδιον ύπάλληλον.

—Ανθρωπέ μου, μου άπαντά αυτός, αυτό δύναται να τό λέγη ό καθεύς.

Η ήάβδος θά εκτεθή τώρα προς πώλησιν, αν σας άρέση μπορείτε να την αγοράσητε.

Τοάντες, κουβέρτες ταξειδίου, όμβρέλλες εξετέθησαν και έπωλήθησαν.

Τέλος ήλθε και ή σειρά της ήάβδου μου. Διεξήχθη άμέσως ένας ζωηρός άγών λόγω της ώραίας έμφανίσεως αυτής.

Κάθε μάρκον πού προσετίθετο εις την τιμήν με έξερέθιζε. Διά εκατόν τριάκοντα μάρκα έπί τέλους κατώρθωσα να την άποκτήσω.

Μού ήτο τελείως άκατανόητον πώς ή τιμή της έφθασε τόσον ύψηλά.

Άλλά μόλις τότε ενεθυμήθην, ότι πρό όλιγου είχαν δηλώσει δημοσία ότι θά την ήγόραζον αντί πάσης τιμής, ειδον δέ και τά γλαστά πρόσωπα εκείνων πού μετάς πρόσφοράςτων ειχονάναβιβάσει την τιμήν τόσον ύψηλά. Αυτό τό είχαν κάμει άσφαλώς εκ προδιέσεως. Έσκεφθήν όμως: «καλά γελάτε, μα αν ήξεύρατε...» Μόλις έφθασα σπήτι, δηλαδή εις ένα ξενοδοχείον του Μονάχου ήνοιξα την κρύπτην. Παρκαλεύρως μου είχα τό κυτίον έτοιμον να δεχθή τούς άδάμαντας. Πλήν, δυστυχώς δέν έπανείδον τούς πολυτίμους λίθους μου. Μόνον έν σημείωμα βρήκα πού έλεγε:

«Εύχαριστώ θερμώς.»

Την ήάβδον την έδώρησα εις ένα από τούς χειροτέρους μου έχθρούς. FRANK TROMP